SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 24 | 15. DECEMBER 1925 | 74. AARGANG

GENGIVELSEN YDERLIGERE STADFÆSTET.

(Af Ældste *O. J. P. Widtsoe* i »Gospel Restoration«.)

(Fortsat fra Side 359.)

Dette vort Ønske blev snart efter opfyldt. Herren, som er fuld af Naade og altid villig til at høre de Ydmyges Bønner, gav sin Vilje tilkende for os, efter at vi havde anraabt ham i inderlig Bøn paa et afsides Sted. Pludselig lod Forløserens Røst til os fra Evighedens Dyb og lyste Fred over os, medens Sløret løftedes og en Guds Engel kom ned og overbragte det herlige Budskab og Nøglerne til Omvendelsens Evangelium. Hvilken Glæde. Hvilket Under. Hvilken Henrykkelse. Medens Verden var i Uro og Vaande — medens Millioner famlede sig frem som Blinde langs Væggen og medens Menneskeheden byggede paa det Uvisse, saa vore Øjne det klare Daglys, ja mere end dette — klarere end Majsolens Straaler, der kastedes ud over Naturens Overflade. Og hans Stemme, der var mild, trængte lige ind i Sjælen, og hans Ord: »I mine Medtjenere«, bortjog enhver Frygt. Vi lyttede, vi stirrede, vi

beundrede. Det var en Herlighedens Engels Røst, det var et Budskab fra den Allerhøjeste. Og som vi lyttede frydede vi os, medens hans Kærlighed opflammede vore Sjæle og vi vare indhyllede i det himmelske Syn. Hvor var der Plads for Tvivl? Uvisheden var borte, Tvivlen var sænket i Dybet for aldrig mere at opstaa, medens Underfundighed og Løgn var drevet paa Flugt for evigt.

Men, kære Broder, tænk endvidere for et Øjeblik paa, hvilken Glæde der fyldte vore Hjerter, og med hvilken Forundring vi bojede os (thi hvem vilde ikke have bøjet Knæ for en saadan Velsignelse?) og modtog det hellige Præstedomme under hans Hænder, idet han sagde: »Paa eder, mine Medtjenere, besegler jeg det aaronske Præstedømme og Myndighed i Messias Navn, hvilken skal forblive paa Jorden til Levi Sonner frembære Offer for Herren i Retfærdighed.«

Jeg vil ikke forsøge at udmale for Dem mit Hjertes Følelser, eller den majestætiske Skønhed og Glans, der omgav os ved denne Lejlighed; men De maa tro mig, naar jeg siger, at Jorden og Menneskene, med al Verdens Veltalenhed, kan ikke blot tilnærmelsesvis ifore Sproget en saa gribende og ophojet Ynde, som dette hellige Væsen. Nej; ejheller har denne Jord Magt til at give den Glæde, meddele den Fred, eller fatte den Visdom, som indeholdtes i hver Sætning. Mennesket kan fore sine Medmennesker bag Lyset, Vildfarelser kan folge efter Bedrag, og den Ugudeliges Born have Magt til at forfore de uvidende og daarlige, indtil Mængden kun ernæres med Fabler og Vildfarelsens Stormflod forer de Letsindige i Doden; men Modtagelsen af et Kærlighedens Tegn, en Straale af Herlighed fra den hojere Verden, eller et Ord fra Frelserens Mund, ud af Evighedens Dyb, slaar alt andet af Marken og udsletter det for evigt af Bevidstheden. Forvisningen om, at vi var i en Engels Nærværelse; overbeviste om at vi horte Mesterens Stemme, og modtog Sandheden ubesmittet som den udgik fra et himmelsk Væsen ifolge Guds Vilje er mere end jeg evner at beskrive, og jeg

vil altid, saa længe det er mig tilladt at leve, med Forundring og Taksigelse fryde mig over dette Tegn paa Frelserens Kærlighed; og i de himmelske Sale, hvor Fuldkommenheden bor og Synden aldrig kommer, er det mit Haab at hylde ham paa den Dag, der aldrig ophorer.« (»Times and Seasons«, 201).

Denne Skildring og dette kraftige Vidnesbyrd blev skrevet i 1834. Fire Aar senere blev Oliver Cowdery imidlertid udelukket af Kirken. Han forlod den Egn, hvor Menigheden havde nedsat sig, og kom ikke mere tilbage til Kirken saa længe Profeten Joseph Smith levede. Men han forblev tro mod sit Vidnesbyrd til det sidste. Der var ingen Tvivl i hans Sind med Hensyn til Ægtheden af dette Syn, han havde set. Han havde mærket Engelens Hænder paa sit Hoved; det var umuligt at benægte, hvad han vidste havde fundet Sted. Hans Standhaftighed i dette Vidnesbyrd indbefatter ogsaa Peter, Jakob og Johannes' Besog.

Oliver Cowdery kom tilbage til Kirken i Kanesville, Iowa, i 1848. Han havde været ude af Kirken elleve Aar. Efter sin Genoptagelse i Kirken holdt han en offentlig Tale, i hvilken han sagde: »Jeg var sammen med Joseph, da en hellig Engel fra Gud kom ned fra Himmelen og meddelte os eller gengav det mindre eller aaronske Præstedomme, og sagde til os, at det skulde forblive paa Jorden, saa længe denne staar. Jeg var ogsaa i Selskab med Joseph, da det højere eller Melchizedekske Præstedomme blev meddelt af hellige Engle fra det Høje. Dette Præstedømme beseglede vi derefter paa hinanden ifølge Guds Vilje og Befaling«. (H. of C. 1 : 41). Mindre end tre Maaneder senere, den 13. Januar, 1849, gav Oliver Cowdery en underskreven Erklæring til Samuel W. Richards, i hvilken han bl. a. siger: »Johannes, Doberen, besiddende det aaronske Præstedømmes Nogler, Peter, Jakob og Johannes, med det melchizedekske Præstedommes Nogler, har ogsaa ydet Hjælp til dem, som skulde blive Arvinger til Frelse, og har beskikket Mænd til det samme Præstedømme. Disse

Præstedømmer, med deres Fuldmagt, er nu og maa vedblive at være i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Modtag, kære Broder, Forsikringen om den oprigtigste Hengivenhed af ham, som med Joseph, Profeten, blev velsignet med ovennævnte Tilkendegivelser«. (H. of C. 1 : 42).

Saaledes vidnede Oliver Cowdery til det sidste — som han gjorde vedrørende Mormons Bog — at han var med Profeten, da det hellige Præstedømme blev gengivet og deltog med ham i Gengivelsesarbejdet. Det er unægteligt betydningsfuldt, at de herlige Tilkendegivelser, ved hvilke Johannes, Døberen og Apostlene Peter, Jakob og Johannes viste sig for at gengive det hellige Præstedømme, ikke fandt Sted, naar Joseph Smith var alene. En simpel Bedrager vilde utvivlsomt have ladet dem ske saaledes. Men Oliver Cowdery modtog ogsaa det aaronske Præstedømme. Han blev ogsaa beskikket til Apostelskabet. Han blev den anden Ældste i Kirken — næsten lige med Profeten selv i Myndighed. Uagtet han blev uenig med Profeten, vedblev han at være tro mod sit Vidnesbyrd, og tilsidst kom han tilbage til Kirken. Ikke et eneste vigtigt Skridt i Gengivelsesarbejdets Forløb blev gjort uden stadfæstende Vidnesbyrd eller i Overværelse af Vidner.

(Efter at disse Kapitler vare skrevne fremkom følgende værdifulde Vidnesbyrd i »Improvement Era« for Marts 1912. Det er skrevet af Jacob F. Gates, hvis Fader, Jacob Gates i sin Tid var Medlem af de Halvfjerdsindstyves første Raad:

»Min Fader, Jacob Gates, var i 1849 paa Rejse til England, og gjorde paa Vejen et Ophold i Byen Richmond, hvor Oliver Cowdery paa det Tidspunkt befandt sig. Han hørte, at Oliver Cowdery var ved daarligt Helbred, og med Ønsket om at forny gammelt Bekendtskab, da de havde været Venner i tidligere Tid, aflagde Fader ham et Besøg i hans Hjem. Under dette Besøg førtes Samtalen hen paa Kirkens tidligste Historie og de opfriskede deres fælles Erfaringer under de usikre Forhold i Missouri og Illinois. Tilsidst gav Fader ham

dette Spørgsmaal: Oliver, sagde han, jeg beder Dem fortælle mig hele Sandheden vedrørende Deres Underskrift og anbragt foran i Bogen. Var Deres Vidnesbyrd bygget paa en Drøm, var det en Fantasiforestilling, en Illusion, en Myte — sig mig Sandheden?

Dette direkte Spørgsmaal syntes at gøre et dybt Indtryk paa ham. Han sagde ikke et Ord, men rejste sig fra sin Lænestol, gik over til Bogskabet og fremtog en »Mormons Bog« af første Udgave. Han aabnede denne ved de tre Vidners Vidnesbyrd og læste paa den mest højtidelige Maade de Ord, hvortil han havde vedføjet sit Navn for omtrent tyve Aar siden. Vendende sig mod min Fader, sagde han: Jacob, jeg haaber at De vil erindre, hvad jeg siger til Dem. Jeg gaar paa Gravens Rand og hvad kunde det gavne mig at fortælle Dem en Løgn? Jeg ved, at denne Mormons Bog blev oversat ved Guds Gave og Kraft. Mine Øjne saa, mine Øren hørte og min Forstand berørtes, og jeg ved, at det, som jeg bar Vidnesbyrd om er sandt. Det var ikke en Drøm eller et Fantasifoster — det var virkeligt.

Fader spurgte ham derpaa om Engelen, under hvis Hænder han modtog Præstedømmet, hvortil han gav følgende Svar: Jacob, jeg mærkede Englens Haand paa mit Hoved lige saa tydeligt, som jeg kan mærke Deres og kunde høre hans Røst, som jeg nu hører Deres.

Derefter sagde Fader til ham: Hvis alt det er Sandhed, som De nu fortæller mig, hvorfor forlod De saa Kirken? Hertil nøjedes Oliver med at svare: Da jeg forlod Kirken, var jeg forbitret i Sindet og opfyldt af onde Hensigter; men jeg er kommen over alt dette nu).

Evangeliet, gengivet til Jorden gennem Profeten Joseph Smith, var ikke alene for de Levende, men ogsaa for de Døde. De, som vare hensovede før Evangeliet blev gengivet maatte ogsaa have Lejlighed til at adlyde det. Det første store Budskab til den unge Seer gennem Engelen Moroni var, at Fædrene ikke kunde blive fuldkomne uden Børnene, og Bør-

nene ikke uden Fædrene. Selv efter Modtagelsen af det hellige Præstedømme var det altsaa nødvendigt at have yderligere guddommelig Beskikkelse til at forkynde Evangeliet blandt de Levende — til baade Jøder og Hedninger — og guddommelig Fuldmagt til at udfore Ordinancer for de Døde. Joseph Smith beretter i en Aabenbaring, at baade Kaldelsen og Fuldmagten til at udføre saadanne Handlinger blev meddelt ved en himmelsk Tilkendegivelse i Kirtland Tempel. Moses overbragte Nøglerne til Jødernes Indsamling; Elias meddelte Noglerne til Abrahams Evangelie-Husholdning, og den anden Elias gengav Myndigheden til at udfore stedfortrædende Arbejde for de Døde. Endvidere viste Jesus sig i det hellige Hus og tilkendegav for sin Tjener, Profeten, at hans Arbejde var antaget af Herren. At disse hellige Væsener virkelig viste sig og overbragte Nogler og Fuldmagt til at udføre visse Handlinger, erklærer Joseph Smith i al Troværdighed.

Lykkeligvis var Joseph Smith heller ikke denne Gang alene ved Modtagelsen af disse himmelske Tilkendegivelser. Oliver Cowdery var ogsaa nu med ham. Og ikke blot det, men han var et Øjenvidne til og meddelagtig i de givne Velsignelser. Han bærer direkte Vidnesbyrd om Aktualiteten af det forefaldne. Som det var med Vidnesbyrdet om Mormons Bog om Johannes, Doberen og Peter, Jakob og Johannes' Besøg, saaledes var det ogsaa nu — Oliver Cowdery bar et trofast Vidnesbyrd om disse Ting til det sidste. Ikke et eneste vigtigt Skridt i Gengivelsesarbejdets Forløb fandt Sted uden stadfæstende Vidnesbyrd eller i Overværelse af Vidner.

Bevisernes Kæde er saaledes fuldkommen og hvert Led paa sin Plads. Den nodvendige Myndighed til Forkyndelsen af Evangeliet og Oprettelsen af Kirken, og alle Evangeliets grundlæggende Principper, var nu gengivet. Enhver vigtig Begivenhed var stadfæstet af troværdige Vidner. Disse Vidner udgor elleve i Antal, hvoraf otte ikke i nogen som helst Retning er beslægtede med Profeten. Deres Vidnesbyrd har

aldrig været draget i Tvivl. Dersom en saadan Række af Beviser af troværdige Vidnesbyrd blev fremlagt under Forhorene i en Retssag, vilde Juryen næppe behove at trække sig tilbage for at raadslaa. Den kunde afsige en enstemmig Kendelse straks. Alligevel bliver disse her fremsatte Beviser paa Sandheden af disse Beretninger om guddommelige Tilkendegivelser forbundne med Evangeliets Gengivelse ofte mistænkeliggjorde. Skoleeleven modtager med fuldkommen Tillid de fremsatte videnskabelige Principper, som han selv kan paavise Sandheden af og han er ikke langt fra at kunne ofre sit Liv i deres Forsvar. Han bliver for Eksempel underrettet om — thi han kan ikke selv bevisliggore det — at der er en tiltrækkende og frastodende Kraft i Universet, og at denne Kraft varierer i Styrke i Forhold til Massernes Storrelse, mellem hvilke den gor sig gældende og formindskes i samme Forhold, som Afstanden mellem dem foroges. Dette er Tyngdeloven formuleret af Sir Isaac Newton. Eleven tror paa denne som paa Tusinde andre Principper, der fremsættes for ham paa en mere eller mindre vilkaarlig Maade. Og dog er mange af de anerkendte videnskabelige Læresætninger ikke halvt saa godt stadfæstede, som de forskellige Handlinger forbundne med Evangeliets Gengivelse i Tidernes Fyldes Husholdning. I sin guddommelige Visdom har den Herre Gud saa vidunderlig værnet om enhver Begivenhed, forbunden med Gengivelsen, at der ikke kan være nogen rimelig Grund til Tvivl om Sandheden deraf. Som Apostelen Paulus siger: »Paa to og tre Vidners Mund skal enhver Sag staa fast«. (11. Kor. 13 : 1).

Der er endnu et andet vigtigt Vidne til Sandheden af Aabenbaringerne givne til Profeten Joseph Smith. Dette Vidne bekræfter imidlertid intet vedrørende Gengivelsen af Evangeliets Magt af Myndighed. Det 76. Kapitel i Pagtens Bog indeholder Beretningen om det vidunderlige Syn, i hvilket de forskellige Herligheder blev vist. Da dette Syn fandt Sted var Profeten i Selskab med Sidney Rigdon. Denne blev

udelukket af Kirke den 8. September 1844. Ligesom de andre Vidner vedblev Sidney Rigdon imidlertid at fastholde Sandheden af sit Vidnesbyrd til sin Død. Hans Søn, John W. Rigdon, beretter følgende: »Da jeg talte med Fader lige før hans Død sagde jeg til ham, at dersom han vidste noget angaaende Mormons Bogs Fremkomst, som ikke har været sagt for, var det hans Pligt imod sig selv og sin Familie at sige det. Han svarede, at han kun havde den samme Historie at fortælle, som Profeten Joseph Smith havde fremsat, nemlig at de Optegnelser, hvorfra Bogen var oversat, vare graverede paa Guldplader. Fader bevidnede derpaa for mig, at Joseph var en Guds Profet, og at en Engel havde overleveret ham Pladerne, hvorfra Mormons Bog var tagen.« (Imp. Era, 11. Bd., S. 697).

„GIV GUD, HVAD GUDS ER."

(Af *J. S. Romney* i »Mill. Star«.)

Ved en vis Lejlighed sogte Farisæerne og Herodianerne, der havde forenet sig for at modarbejde Kristus, at fange ham i Ord, og de sendte nogle til ham med dette Spørgsmaal: »Er det tilladt at give Kejseren Skat?« Jesus, som forstod deres onde Hensigter, bad om at faa Skattens Mønt at se. Paa denne Mønt var Kejserens Billede og Overskrift indpræget, og pegende paa dette svarede ham: »Saa giver Kejseren, hvad Kejserens er, og Gud, hvad Guds er.« For de Sidste-Dages Hellige er der stor Betydning i dette, at give »Gud, hvad Guds er«.

Det vigtigste af alle vore Besiddelser er vort Legeme, hvilket er givet os af vor Fader i Himmelen. Vi glemmer ofte dets Værdi, fordi vi regner det som en selvfølgelig og almindelig Ting; men det Menneske, der har den fulde Forstaaelse af, at hans Legeme er skænket ham af Herren til hans Gavn og Udvikling, vil betragte det som helligt, hvad alt er, der kommer fra Gud. Han vil ogsaa stræbe efter at be-

vare det rent og ubesmittet, saa at han, naar han har fuldendt sin Gerning her, kan vende tilbage til sin himmelske Fader med et Legeme, der ikke er fordærvet og vansiret af det onde i Verden.

Vi er skabt i Guds Billede, og ligesom Mønten, der bar Kejserens Billede, skulde returneres til sin retmæssige Ejer, saaledes skal vore Legemer ogsaa tilbage til ham, i hvis Billede vi er skabt.

I de fleste Lande er der en Lov, som forbyder at vansire eller mærke en Mønt, der har et Billede af en jordisk Hersker. Vi burde være endnu mere forsigtige med ikke at begaa nogen Synd, der vil skæmme eller forringe det Legeme, der er dannet i den store Konges Lignelse.

I sit første Brev til de Hellige i Korinth formaner Paulus dem til at leve et bedre Liv og i Særdeleshed forsage de Synder, der virker skadende og nedbrydende paa Legemet. Derefter siger han: »Eller vide I ikke, at eders Legeme er et Tempel for den Helligaand, som er i eder, hvilken I have fra Gud, og at I ikke ere eders egne? Thi I bleve købte dyrt; ærer derfor Gud i eders Legeme.«

Mænd og Kvinder bør leve deres Liv saaledes, at de, naar de træder frem for deres Skaber, kan fremstille deres Legemer rene og ubesmittede for Verdens Synder og saaledes »give Gud, hvad Guds er«.

JESUS KRISTUS, GUDS SØN.

(Af Ældste *Nephi Jensen* i »Liahona«.)

I en Forsamling af Farisæere ved en vis Lejlighed stillede Frelseren dem dette Spørgsmaal: »Hvad tykkes eder om Kristus? Hvis Søn er han?«

Dette lille Spørgsmaal er en af de mest berømte Tekster, der findes i Bibelen. Det er blevet benyttet oftere i Prædikener end maaske nogen anden Sætning i Bibelen.

I hundredevis af forskellige Svar har været givet til dette vigtige Spørgsmaal. Filosofer, Teologer og Moralister har forsøgt at besvare det. Disse Svar omfatter ethvert tænkeligt Standpunkt lige fra Agnostikeren, der sagde, at Jesus var »den mildeste af de milde«, og til den oprigtigt Troende, der med Overbevisningens Varme erklærer, at Jesus Kristus er Guds Søn. I et Punkt er Troende, Ikke-Troende og Fritænkere alle enige. De indrømmer alle, at Jesus Kristus var den største Personlighed i Historien.

Men Mesterens direkte Spørgsmaal: »Hvis Søn er han?« kræver et bestemt og uforbeholdent Svar. Det Svar er givet i den inspirerede Beretning om hans personlige Virksomhed paa Jorden. Matthæus citerer Esajas Profeti angaaende Jomfruen, der skulde føde en Søn, og at hans Navn skulde kaldes Immanuel, hvilket betyder: »Gud med os« (Matt. 1 : 23). Lukas siger, at han skal kaldes »den Højestes Søn« (Lu. 1 : 32). Johannes er mere tydelig i sit Vidnesbyrd om Kristi Guddommelighed. Han fortæller os, at hans Herlighed er som »en enbaaren Søn har den fra sin Fader« (Joh. 1 : 14). Læg Mærke til Ordene »en enbaaren Søn«; de er udtryksfulde. Af dem lærer vi, at Jesus Kristus er Faderens enbaarne i Kødet.

Mange Titler hentydende til hans Guddommelighed er givet til Frelseren af det nye Testamentes Forfattere. Han bliver kaldet Herren og Mesteren (Joh. 13 : 14), Livets Fyrste (Ap. Ger. 3 : 15), Frelsens Ophavsmand (Heb. 2 : 10), Kongernes Konge og Herrernes Herre (Aab. 17 : 14).

Han er virkelig og i Sandhed Verdens Frelser. Han er vor Forløser og Konge. I Kraft af sin Opstandelse tilvejebragte han Udødelighed for hele den menneskelige Familie. Pauli Ord indeholder en bogstavelig Sandhed: »Thi ligesom alle dø i Adam, saaledes skulle ogsaa alle levendegøres i Kristus« (1. Kor. 15 : 22). Formedelst sin Forsoning gjorde han det muligt for os at modtage Syndernes Forladelse; han gav os gennem sit Evangelium, Kraft til at overvinde det onde. Han oprettede Evangeliet, der er »en Guds Kraft til Frelse« (Rom. 1 : 16).

Jesus Kristus er en guddommelig Personlighed. Han har et haandgribeligt Legeme af Kod og Ben. Som en Person er han særskilt fra Faderen. Han og Faderen er ikke ét i fysisk Henseende, saaledes som Nutidens Kristendom lærer. Det siges, at han bad til sin Fader (Joh. 17). Vi kan ikke tro, at han bad til sig selv. Vi læser, at Faderen bar Vidnesbyrd om Sønnen (Joh. 5 : 37). Bar Faderen Vidnesbyrd om sig selv? Det er utænkeligt. Det berettes, at Jesus opfor til sin Fader (20 : 17). Det er ikke fornuftigt at antage, at han opfor til sig selv. Jesus erklærede: »Faderen er storre end jeg« (14 : 28). En Person kan ikke være større end sig selv. Jesus sagde: »Faderen elsker Sønnen« (5 : 20). Disse Ord er meningslose, dersom Faderen og Sønnen er en og samme Person. Stefanus saa Jesus staaende ved Faderens hojre Haand (Ap. Gr. 7 : 55). Selvfølgelig stod han ikke ved den højre Side af sig selv. Alle disse Skriftsteder, omhandlende Forholdet mellem vor Herre og hans Fader, viser uimodsigeligt, at Faderen og Sønnen er to særskilte Personer.

Men har Frelseren ikke udtrykkeligt sagt: »Jeg og Faderen, vi er ét?« Jo, det har han sagt, og han sagde det med Rette. Men lad os sporge: I hvad Henseende og paa hvad Maade er de ét? Vi behover ikke at søge længe efter Svaret. I sin store Bon sagde Jesus: »Hellige Fader; bevar dem i dit Navn, hvilke du har givet mig, for at de maa være ét ligesom vi« (Joh. 17 : 11). Ønskede han, at alle hans Disciple skulde sammensmeltes til én Person? Selvfolgelig ikke. Han onskede, at hans Efterfolgere skulde være ét i Sind, Tanke og Hensigt. Nojagtig paa samme Maade er Faderen og Sonnen ét.

Menneskesonnen er lig Faderen i Person og Udseende. Vor Frelser fremsatte tydelig denne Sandhed, da han sagde til Filip: »Den, der har sét mig, har sét Faderen.« Dette var ogsaa, hvad Paulus havde i Tankerne, da han skrev til Hebræerne, at han var »hans Væsens udtrykte Billede«.

Messias er Skaberen. I det forste Kapitel af Bibelen læser vi: »Lad os gore et Menneske i vort Billede«. For dem, der tror paa kun én Gud, lyder denne Udtryksmaade lidt underlig.

Hvem er den, der tales til? Det er Jesus Kristus. Vor Frelser var med Faderen ved Verdens Skabelse. Johannes vidner om denne store Sandhed. Idet han taler om Jesus Kristus, siger han: »Alle Ting er blevne til ved ham, og uden ham blev end ikke én Ting til af det, som er« (Joh. 1 : 13).

Jesus Kristus er i Besiddelse af guddommelig Magt. I Forening med Faderen styrer og regerer han Verden. Da han gav sine Apostle de sidste Instruktioner, sagde han: »Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden«.

Han er denne Verdens store Dommer. Paulus meddeler os i sit Brev til Timotheus, at den Herre Jesus Kristus skal dømme levende og døde. Han er ikke alene den store Dommer, men i ham er hele Guddommens Magt repræsenteret. Paulus erklærer, at »i ham bor Guddommens hele Fylde legemlig« (Kol. 2 : 9). Endvidere er det skrevet: »Og alle Guds Engle skulle tilbede ham« (Heb. 1 : 6).

Jesus Kristus var med Gud i Begyndelsen. Han deltog med Gud i Skabelsen af denne Verden. Han er Faderens enbaarne i Kødet. Han blev født af Jomfru Marie. I sine Lærdomme, i sit fuldkomne Liv, og i de kraftige Gerninger, som han udførte, aabenbarede han Gud Faderen for Verden. Han blev taget af onde og grusomme Mænd og korsfæstet for Verdens Synder. Ved sin Guddomsmagt opstod han fra de døde med sit Legeme af Kød og Ben. Ved sin Opstandelse fra de døde tilvejebragte han Udødelighed og evigt Liv for den menneskelige Familie. Han opfor til Himmelen og sidder i Herlighed ved Majestætens højre Haand. Han er iklædt Magt og Herlighed. Han er de levende og de dødes store Dommer. Han er vor Herre og Frelser, Israels Hellige, Fredens Fyrste.

INDHOLD:

Gengivelsen yderligere stadfæstet 369
Giv Gud, hvad Guds er ... 376
Jesus Kristus, Guds Søn... 377

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)